

Sygn. akt V.2 Ka 619/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Jacka Sławika Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2016 r.

sprawy: **D. F. /F./,**

syna A. i E.,

ur. (...) w J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 13 sierpnia 2015r. sygn. akt III K 414/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 619/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2015r., sygn. akt III K 414/14, uznał oskarżonego D. F. za winnego tego, że w dniu 18 kwietnia 2013 roku w L. na ul. (...) prowadząc samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, ten sposób, że wyjeżdżając z ul. (...) z zamiarem jazdy na wprost, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu rowerzyście, mimo uprzedniego zatrzymania się przed znakiem B-20 (...), czym doprowadził do zderzenia z jadącym prawidłowo ul. (...) na wprost rowerzystą – J. S. (2) przez co nieumyślnie spowodował wypadek drogowy, w następstwie którego rowerzysta doznał pęknięcia głowy kości promieniowej prawej, otarcia skóry kolana lewego i łokcia lewego, obrzęku kolana lewego, obrzęku kolana prawego z bolesnością dotykową i otarciem skóry prawie na całej powierzchni kolana, otarcia naskórka na lewym przedramieniu, bólu kolana prawego i kolana lewego, bólu prawego barku, co naruszyło czynności narządów jego ciała na okres

powyżej dni siedmiu, nie przekraczając jednego miesiąca, a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia, czym wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 177 §1 kk w zw. z art. 178 §1 kk i za to na mocy art. 177 §1 kk w zw. z art. 178 §1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 §1 i 2 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. w zw. za art. 4 §1 kk Sąd warunkowo zawiesił wobec oskarżonego wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat.

Na mocy art. 71 §1 kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 20,00 złotych.

Na mocy art. 46 §1 kk w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. w zw. z art. 4 §1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego D. F. środek karny w postaci zadośćuczynienia zapoznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz J. S. (2) kwoty 5.000 złotych.

Na mocy art. 42 §2 kk w brzmieniu sprzed 18 maja 2015r. w zw. z art. 4 §1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Na mocy art. 43 §3 kk Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 i 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w wysokości 280,00 złotych oraz wydatki postępowania w wysokości 588,00 złotych.

Apelację wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył on powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił:

obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegająca na odstąpieniu przez Sąd I instancji od zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, wybiórczy, sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a przejawiający się:

a) w oparciu przedmiotowego rozstrzygnięcia na dowodach pośrednich w sytuacji, gdy materiał dowodowy przyjęty przez Sąd I instancji za podstawę uznania oskarżonego za winnego pozbawiony jest cech logicznie ze sobą powiązanego łańcucha poszlak,

b) na odmowie uznania za wiarygodne części wyjaśnień oskarżonego, w których deponuje on o nieuczestniczeniu w krytycznym zdarzeniu, w sytuacji, gdy wersja przedstawiona przez oskarżonego nie stanowi tylko przyjętej linii obrony, ale przede wszystkim znajduje odzwierciedlenie w treści zeznań świadka A. F. (1) oraz w protokole oględzin samochodu przeprowadzonych przez funkcjonariuszy Policji tworzą spójną i konsekwentną całość,

c) przyjęciu przez Sąd I instancji zeznań pokrzywdzonego z punktu wyjścia do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sytuacji, gdy pokrzywdzony z uwagi na dramatyczny przebieg zdarzenia oraz „zamroczenie” i szok nim wywołany nie mógł w sposób spójny i logiczny przedstawić zaistniałe zdarzenie.

obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 §2 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na przyjęciu (wbrew widocznym wątpliwościom), iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy w oparciu o dowody bezpośrednie jednoznacznie i kategorycznie nie zostało ustalone, iż to oskarżony był sprawcą zdarzenia, nadto wątpliwości występujące w przedmiotowej sprawie zostały ocenione na niekorzyść oskarżonego.

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym przyjęciu przez sąd I instancji, iż oskarżony jest sprawcą krytycznego zdarzenia, w sytuacji gdy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszym postępowaniu w żadnym zakresie nie daje podstaw do przyjmowania tak kategorycznych stwierdzeń, nadto analiza zeznań pokrzywdzonego w powiązaniu z dowodami w postaci oględzin

samochodu oraz depozycjami oskarżonego i świadka A. F. (1) poddaje w wątpliwość przebieg zdarzenia przyjęty przez Sąd I instancji.

Skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego D. F. od zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem nie sposób zgodzić się z podnoszonymi przez skarżącego zarzutami.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a to art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, a polegającej na odstąpieniu przez Sąd I instancji od zasady swobodnej oceny dowodów i dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, wybiórczy, sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Dokonując oceny zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy dokonał tego w sposób wnikliwy i rzetelny, wskazał szczegółowo, które dowody uznał za wiarygodne i z jakich powodów, a którym waloru wiarygodności odmówił. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku została dokonana przez Sąd I instancji z uwzględnieniem reguł określonych w treści art. 7 kpk i art. 410 kpk, zgodna jest z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zawiera również błędów. Nie sposób zarzucić braku wnikliwości czy też rzetelności rozważaniom Sądu Rejonowego nad zebranymi w sprawie dowodami. Nie przekroczył Sąd granic swobodnej oceny dowodów. Następnie swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego Sąd Rejonowy w przekonujący sposób uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Z tych też względów nie można zgodzić się z zarzutem apelacji obrońcy oskarżonego, iż Sąd dopuścił się obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 kpk i art. 410 kpk czy też art. 5 §2 kpk. Nie sposób bowiem zarzucić braku wnikliwości czy też rzetelności rozważaniom Sądu I instancji nad zebranymi w sprawie dowodami. Sąd Rejonowy dokonał oceny całokształtu materiału dowodowego w sposób bezstronny, nie przekroczył przy tym granic swobodnej oceny dowodów, i jednocześnie uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego.

Podkreślić należy, iż zarzut obrazy art. 410 k.p.k., która zachodzi wówczas, gdy przy wyrokowaniu sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej oraz gdy opiera się na części materiału ujawnionego. Sam natomiast fakt, że ustalenia faktyczne w danej sprawie mogą zostać poczynione jedynie w oparciu o dowody uznane za wiarygodne, a nie o te, które zostały uznane za niewiarygodne, co jest przecież rzeczą oczywistą, nie oznacza, że sąd orzekający dopuścił się obrazy przepisu art. 410 k.p.k. Powyższej normy nie można bowiem rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie stanowi więc naruszenia tego przepisu dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych (postanowienie Sądu Najwyższego z 24.03.2015r., III KK 70/15).

Nie sposób również zgodzić się z zarzutem obrońcy oskarżonego naruszenia art. 5 §2 kpk. Wskazać należy, iż wyrażona w art. 5 §2 kpk zasada *In dubio pro reo* ma zastosowanie dopiero w sytuacji, gdy powzięte przez organ procesowy wątpliwości, co do sposobu rozstrzygnięcia określonej kwestii faktycznej lub prawnej nie dadzą się usunąć, pomimo powzięcia wszelkich dostępnych działań zmierzających do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych, względnie jedynie trafnej wykładni prawa. Oceniając czy został naruszony zakaz wynikający z przepisu art. 5 §2 kpk nie są istotne wątpliwości tego rodzaju zgłaszane w apelacji, ale ważne jest wyłącznie to, czy sąd *meriti* rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i w sytuacji braku możliwości usunięcia tej wątpliwości rozstrzygnął ją na niekorzyść oskarżonego, albo czy też w świetle materiału dowodowego danej sprawy wątpliwość taką powinien powziąć. O tym, iż zaistniała okoliczność opisana w art. 5 § 2 kpk można więc mówić jedynie w wtedy, gdy pomimo podjęcia starań nie zgromadzono dowodów, które pozwoliłyby na usunięcie istniejących wątpliwości w sprawie. Podgląd taki wyraził m.in. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 lutego 2013 r. II AKA 13/13, zgodne, z którym dla oceny, czy został naruszony zakaz *in dubio pro reo*, nie są miarodajne wątpliwości strony procesowej, ale jedynie to, czy sąd orzekający wątpliwości takie powziął i rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego

albo to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku bowiem, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów.

Sąd I instancji nie dopuścił się również błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Należy mieć na uwadze, iż zarzut błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, a wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, a powinien dążyć do wykazania konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, których miał dopuścić się Sąd przy ocenie zebranego materiału

dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.10.2010r., II Aka 162/10).

Z tych też względów zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do kwestionowania stanowiska, które przyjął Sąd I instancji, jak czyni skarżący, a powinien wskazywać nieprawidłowości jakich miał dopuścić się Sąd w swoim rozumowaniu co do oceny okoliczności sprawy. Sama bowiem możliwość przeciwstawienia poczynionym przez Sąd ustaleniom odmiennego punktu widzenia, nie stanowi uzasadnienia stwierdzenia, iż Sąd dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych. Zdaniem Sądu Okręgowego takich uchybień Sąd I instancji się nie dopuścił.

Przy ustalaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy miał na względzie całokształt zebranego materiału dowodowego. Zdaniem Sądu Okręgowego brak zastrzeżeń co do dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy wskazał, które dowody uznał za wiarygodne, a którym waloru tego odmówił i jakie były tego powody. Ustalając stan faktyczny zasadnie Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom świadków J. S. (2), T. P., T. B., A. F. (2) oraz zgromadzonym w sprawie dowodom w postaci protokołu przebiegu badania stanu trzeźwości, protokołu oględzin pojazdu, protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego, szkicu miejsca wypadku drogowego, dokumentacji medycznej, opinii sądowo – lekarskiej, opinii sądowo – psychiatrycznej oraz nagrań znajdujących się na płytach.

Sąd zasadnie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w części, w której przyznał on, że w dniu zdarzenia kierował samochodem marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...), albowiem wyjaśnienia te znalazły potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadka A. F. (1) właściciela samochodu F. (...). Należy mieć na uwadze, iż już w toku poszukiwań sprawcy A. F. (1) od razu wskazał Policji, że tego dnia wskazanym pojazdem poruszał się jego syn D. F.. W pozostałym zakresie słusznie Sąd uznał, iż wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na wiarę. Sąd Rejonowy wprawdzie wskazał, iż żaden z pozostałych przeprowadzonych w sprawie dowodów wprost nie potwierdza zeznań pokrzywdzonego ponieważ nie odnosiły się one bezpośrednio do przebiegu samego wypadku i nawet sam pokrzywdzony nie potrafił opisać kierującej samochodem marki F. (...) osoby, jednakże dowody te łącznie z zeznaniami pokrzywdzonego tworzą obraz tego co wydarzyło się w dniu 18 kwietnia 2013r. na ul. (...) w L.. Należy mieć na uwadze, co słusznie określił Sąd Rejonowy, iż żaden z dowodów nie uprawdopodobnia wersji oskarżonego, że mimo, iż kierował on samochodem marki F. (...) o numerach rejestracyjnych (...), to nie brał udziału w wypadku drogowym w dniu 18 kwietnia 2013r. Wyjaśnieniom oskarżonego przeczą wyjaśnienia pokrzywdzonego, który wskazał markę oraz numery rejestracyjne tego samochodu, który nie ustąpił mu pierwszeństwa i tym samym doprowadził do wypadku. W kwestii braku śladów na pojeździe prowadzonym przez oskarżonego, należy mieć na uwadze, iż pokrzywdzony upadł na jezdnię i uderzył w tylną część tego pojazdu, jak sam wskazał, prawdopodobnie w koło i uderzył barkiem. Pokrzywdzony uderzył zatem w samochód oskarżonego w taki sposób, iż mógł nie spowodować jakichkolwiek widocznych śladów, nie uderzył bowiem w elementy jego karoserii. Dlatego też jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy brak stwierdzonych w dniu zdarzenia widocznych śladów wskazujących na kontakt z rowerem czy człowiekiem, nie daje wystarczających podstaw do twierdzenia, iż do

wypadku tego nie doszło. Pokrzywdzony wskazał, iż chciał uniknąć zderzenia i zaczął hamować i w związku z tym manewrem przerzuciło go przez rower i upadając swoim ciałem zetknął się z samochodem. Pokrzywdzony wskazał także, iż po wypadku samochód kawałek odjechał i na chwilę się zatrzymał, co pozwoliło pokrzywdzonemu zapisać na piasku jego numery rejestracyjne. Bez wątpienia zeznania pokrzywdzonego w pełni zasługiwały na wiarę, a z racji, iż jest on dla oskarżonego osobą obca, nie miał powodu by go fałszywie oskarżać.

Umnieszenia wiarygodności zeznań pokrzywdzonego nie powoduje również fakt, iż po upadku z roweru pokrzywdzony był, jak sam wskazał nieco zamroczony. Należy mieć na uwadze treść opinii biegłego, z której wynika, iż nie sposób przyjąć, iż faktycznie pokrzywdzony w wyniku wypadku mógł doznać zamroczenia w znaczeniu psychiatrycznym i w związku z tym doznać typowego jej objawu w postaci dezorientacji w zakresie czasu, miejsca, sytuacji czy też własnej tożsamości. Z opinii biegłego wprost bowiem wynika, iż większość stanów pomrocznych (zamroczenie, zespół zamroczeniowy) stanowi element napadu padaczkowego: wyłączny, poprzedzający inne przejawy (aura) lub następujący po nich (zamroczenie ponapadowe). Biegła wskazała, iż ponadto mogą występować także w stanach zapalnych, toksycznych urazowych obejmujących mózg. Tym samym jak słusznie wskazuje Sąd Rejonowy nie sposób przyjąć, iż pokrzywdzony po wypadku doznał zamroczenia w rozumieniu medycznym, które by wpływało na jego zdolności percepcyjne. Świadczyć o tym może chociażby treść nagrań zgłoszeń wypadku zarówno policji jak i pogotowiu ratunkowemu, które nie wskazują, by pokrzywdzony miał ograniczony czy zniesiony kontakt z otoczeniem. Pokrzywdzony w sposób jednoznaczny i rzeczowy wskazał okoliczności wypadku i numer rejestracyjny pojazdu uczestniczącego w wypadku. Zeznania pokrzywdzonego znajdują również pośrednie potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariuszy Policji T. P. i T. B..

Zasadnie również Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dowodom ze zgromadzonych w sprawie dokumentów albowiem zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby oraz instytucje, a ich rzetelność i prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Mając na względzie zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie ulega wątpliwości, iż oskarżony D. F. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 177 §1 kk w zw. z art. 178 §1 kk.

Dokonując oceny zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, Sąd Rejonowy dokonał tego w sposób wnikliwy i rzetelny, wskazując szczegółowo, które dowody uznał za wiarygodne i z jakich powodów, a którym waloru wiarygodności odmówił. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak już wyżej wskazano, dokonana została przez Sąd I instancji z uwzględnieniem reguł określonych w treści art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, zgodna jest z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zawiera również błędów. Ocena całokształtu materiału dowodowego została dokonana przez Sąd Rejonowy w sposób bezstronny, w granicach swobodnej oceny dowodów, i z uwzględnieniem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego.

Dlatego też rozważania Sądu Rejonowego co do oceny zebranych w niniejszej sprawie dowodów tutejszy Sąd Okręgowy w pełni podziela, i ich ponowna analiza jest bezcelowa. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku w pełni odpowiadają dyrektywom określonym treścią art. 424 §1 kpk.

Zgodzić się należy również z Sądem Rejonowym, co do kwestii oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu jako znaczny. Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd zasadnie miał na względzie przede wszystkim rodzaj

naruszonych dóbr, tj. bezpieczeństwo życia i zdrowia uczestników ruchu drogowego, a także świadome oddalenie się oskarżonego z miejsca wypadku, które to zachowanie zasadnie Sąd ocenił jako wielce naganne i zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Jeżeli chodzi o orzeczoną wobec oskarżonego karę wskazać należy, że przy jej wymierzaniu Sąd Rejonowy zasadnie miał na względzie normę art. 4 §1 kk i uwzględnił jako względniejszą wobec oskarżonego ustawę karną poprzednio obowiązującą.

Oskarżonemu wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności. Orzeczona kara z pewnością nie przekracza stopnia winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Sąd zasadnie miał na względzie, iż w chwili popełnienia zarzucanego czynu oskarżony był osobą niekaraną.

Jednocześnie zgodzić się należy z Sądem Rejonowym, iż zachodzą okoliczności do zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W stosunku do oskarżonego istotnie istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, wyrażająca się w przekonaniu, iż nie popełni on ponownie przestępstwa i będzie przestrzegać porządku prawnego. Dlatego też zasadnie Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił wobec oskarżonego wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat. Bez wątplenia orzeczona kara o charakterze wolnościowym będzie wystarczająca dla osiągnięcia jej celów, a okres próby w orzeczonym wymiarze pozwoli na zweryfikowanie udzielonej pozytywnej prognozy. Kara ta będzie wystarczająca dla osiągnięcia swoich celów i zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Jednocześnie słusznie Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych, aby oskarżony dotkliwie poczuł kary pod względem materialnym. Określając wymiar karę grzywny zasadnie Sąd miał na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu, a ustalając stawkę dzienną Sąd zasadnie miał na uwadze dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, majątkowe i możliwości zarobkowe.

Jeżeli chodzi o orzeczony wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, wskazać należy, iż w związku z ustaleniem, że oskarżony zbiegł z miejsca zdarzenia, jest obligatoryjne, a wskazany przez Sąd okres na który orzeczono ten środek karny, w wymiarze jednego roku, bez wątplenia będzie wystarczający dla osiągnięcia swoich celów prewencyjnych.

W związku ze zgłoszeniem przez pokrzywdzonego wniosku w trybie art. 46 §1 kk Sąd zasadnie orzekł wobec oskarżonego zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 5.000 złotych. Bez wątplenia kwota ta jest adekwatna do doznanej przez pokrzywdzonego.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku czy też do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie.

Z tych względów Sąd Okręgowy utrzymał w moc zaskarżony wyrok. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk.